

少年歌行

หมิ่นเยอร์
พิชิตเหล่า
ตัวฟ้า 7
ไร้พินนาการ

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

周木楠 Zhou Munan เขียน
นัฐจกตา แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1



ENTER

ทดลองอ่าน



ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอรั๊คส์



ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอรั๊คส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

เรื่องราวสนุกสนานได้ผ่านพ้น วันเวลาที่เคยนอนอาบสายลมใต้แสงตะวัน
ร่ำสุรากับมิตรสหาย หัวเราะเร่ร่ำสุดเสียงได้ผ่านเลยไป เจกเช่นเดียวกับความ
โกรธแค้นที่เสมือนไฟเผา ความเจ็บใจที่เหมือนมีดกรีดแทง ความสูญเสีย
ที่ทำให้น้ำตาหลังรินไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดสุดท้ายก็ล้วนผ่านไป นี่คือการเดินทาง
ของชีวิตที่เหล่าคนหนุ่มสาวต้องประสบ และเพราะอย่างนั้นมันจึงน่าทึ่งหา
ยั้งนัก หนังสือในมือทุกท่านคือปลายทางการเดินทางของเชียวเชอและ
พรรคพวกหรือ...อาจใช่และมีใช่ เรื่องนี้คงต้องให้ท่านทั้งหลายไปติดตามดู
จนถึงหน้าสุดท้ายเองเท่านั้น

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

เหตุใดข้ามักปรากฏตัวในยามคับขัน
ช่วยคนจากวิกฤตได้ทุกครั้งไป

ประวัตินักเขียน

โจวหมู่หนาน ชื่อจริงคือโจวกงหนาน เป็นนักเขียนในยุคหลังปี 90 ที่มีรูปแบบการเขียนอันแปลกใหม่และฉีกขอบเขต ้วยเยาว์เติบโตที่ริมฝั่งแม่น้ำ ซึ่งอุดมไปด้วยความเขียวชอุ่มและความอบอุ่นในเมืองเจียงหนานทางใต้ของจีน และใช้ชีวิตอยู่ในกรุงปักกิ่ง เขาหวังว่าจะพึ่งพางานเขียนในการดำรงชีวิตและปรารถนาว่าจะกลับไปยังทางใต้อันอบอุ่นอีกครั้ง

โจวหมู่หนานเซ็นสัญญาเป็นนักเขียนประจำเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie รูปแบบผลงานส่วนใหญ่เกี่ยวกับวัยรุ่น ยุทธภพ และสำนักวิชาใหม่ เคยเป็นโปรดิวเซอร์ละครโทรทัศน์ก่อนจะเปลี่ยนมาเขียนนิยาย ผลงานเรื่องแรกที่เขาเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie คือเรื่อง Shao Nian Ge Xing โดยเป็นนิยายที่มีสไตล์แปลกใหม่ เต็มไปด้วยเลือดอันร้อนรุ่มและกลิ่นอายของคนวัยเยาว์

บทที่ 408 หนึ่งพลองสะท้านฟ้า

ภายในหอเทียนชยาตี่อี่ เหลยอู่เจียกับหลี่ฝานซงสัมผัสถึง
ปรารถนากระปี่อันแหลมคมซุมหนึ่งพุ่งตรงเข้ามา พวกมันหันขวับไปโดยพลัน

"วันเจี๋ยนซุ" หลี่ฝานซงอึ้งงัน

วันเจี๋ยนซุเล่มนั้นพุ่งมายังเบื้องหน้าของพวกมัน ก่อนจะหมุนหนึ่งรอบ
อย่างรวดเร็วแล้วพุ่งออกไปนอกหออีกครั้ง

"หมายความว่าให้พวกเราออกไปหรือ" เหลยอู่เจียเอ่ยถามอย่าง
งุนงง

หลี่ฝานซงครุ่นคิดครู่หนึ่งก่อนตอบว่าเหลยอู่เจีย "พวกเราไป!"

ทั้งสองคนกลับไปยังทางเข้าหอเทียนชยาตี่อี่ เซียเซวียนพรวลมหายใจ
ยาว เมื่อรับวันเจี๋ยนซุที่บินกลับมาแล้วเดินออกไปพร้อมทั้งคู่ เมื่อไม่มี
ปรารถนากระปี่อันล้ำเลิศของเซียเซวียนผงดาค้า ประตุนอกก็ปิดลงทันใด

ฉีเทียนจินแย้มยิ้ม "เห็นที่ผลแพ้ชนะวันนี้ได้รับการตัดสินแล้ว"

"แม้ข้าจะอยากใช้มนุษย์โอสถชีอู่ทดสอบกระปี่ แต่มอบมันให้
พวกเจ้าสองคนที่เพิ่งออกมาดีกว่า" เซียเซวียนยิ้มกล่าว

"เหลยอู่เจีย ทางซ้าย!" เซียวเซอชีพลองอู่จีไปยังมือสังหารสองคน

ที่อยู่ทางซ้าย

"มาแล้ว" เหลยอู่เจี๋ยวาดกระบี่ขึ้นพุ่งเข้าใส่มือสังหารสองคนนั้น ทว่าหลังจากเข้าหอหนึ่งครา ลงหอหนึ่งครา มันก็รู้สึกว่าคุณู้สึกว่า ระยะเวลาที่ตนเองกับกระบี่ขึ้นคล้ายแข็งแกร่งยิ่งกว่าเดิม

"ท่านพี่ ท่านอยู่ที่สุสานเจี้ยนชินยังไม่ทันได้สอนเรื่องเหล่านี้ แก่ข้า...แต่ข้าดูเหมือนว่าจะเรียนรู้ได้เองแล้ว" เหลยอู่เจี๋ยหลับตาลง แต่ละกระบี่ที่วาดออกไปคล่องแคล่วดังใจประหนึ่งเมฆเคลื่อนคล้อย สายธารไหลหลากก็มีปาน ในห้วงสมองเพ่งนึกถึงกระบี่วนท่ากระบี่ มือก็วาดออกไปแล้ว

"เป็นฤทัยกระบี่รวมเป็นหนึ่งในประเสริฐยิ่งนัก เคล็ดวิชาฤทัยกระบี่ จากสุสานเจี้ยนชินของเจ้าหนูผู้นี้ก็น้อยไปถึงเขตแดนขั้นแปดแล้ว กระมัง" เชียวเวียนทอดถอนใจชมเชย "ไม่ต่างจากมารดาของมันในตอนนั้น สักเท่าไรแล้ว"

"หลี่ผานซง ทางขวา!" เชียวเซ่อซี้พลองไปยังมือสังหารสองคนที่อยู่ทางขวา

"นั้นยังต้องบอกด้วยหรือ" หลี่ผานซงมองกระบี่สองเล่มในมือ ก่อนจะโยนกระบี่ซิงเชียวให้บินกลับเข้าฝักกระบี่บนหลังเพยเชวียน ส่วนตนเองเงื้อกระบี่จี้เกอพุ่งตัวออกไป

ท่ามกลางราตรีกาลมืดมืด แสงรั้งสายหนึ่งจากกระบี่ไม้ท้อสาตดูบ ฉีเทียนจินอดชมเชยมิได้ "พลังมังกรซ้างสาร"

เชียวเวียนก็พยักหน้าเป็นนัยชื่นชม

"เจ้า!" เชียวเซ่อซี้พลองไปที่เชียวจี้วเจิง "ข้าเอง!"

เชียวจี้วเจิงส่ายยิ้ม "ข้า...ฆ่าเจ้า"

"เช่นนั้นก็ลองดู!" เชียวเซ่อกระโจนเข้าไป

เชียวจี้วเจิงยกดาบยาวขึ้นฟันออกไปเต็มแรง แต่เชียวเซ่อที่อยู่

ตรงหน้าพลันหายวับไป

"อยู่ตรงนี้" สัมผัสเสียงหนึ่งดังขึ้นข้างหลังของมัน

เซียวจิ้งเจิงหวดตาดำไปด้านหลังในทันใด

ทว่ากลับถูกพลองตีหวดกลับมา!

เซียวเซ่อเอาพลองยันเอวของเซียวจิ้งเจิง จากนั้นก็ถีบอีกฝ่ายล้มคว่ำลงพื้น ทว่าเซียวจิ้งเจิงในยามนี้ไหนเลยจะยอมแพ้ง่ายดาย มันแผดเสียงคำรามและพลิกกายเตรียมลุกขึ้น ทว่ามันเพิ่งหันมา...

ก็ถูกเซียวเซ่อหวดพลองใส่จนหน้าหัน

"ข้าบอกให้มันนอนลง!" เซียวเซ่อตวาดเสียงกร้าว

เซียวจิ้งเจิงร้องคำรามและทำท่าจะลุกขึ้นยืนอีกครั้ง

"คุกเข่า!" เซียวเซ่อหวดพลองลงไป คราวนี้บังเกิดเสียงกระตุกแหลกละเอียดดังสนั่นชัดเจน

"เจ็บ...เหลือเกิน!" ใบหน้าของเซียวจิ้งเจิงเต็มไปด้วยโลหิตแดงฉาน มันขบกรามเค้นเสียงลอดไรฟัน ก่อนลุกขึ้นด้วยท่าร่างอันประเปรียวหาใดเปรียบ ดาบยาวบนพื้นถูกเก็บขึ้นมาและฟาดฟันกลับไป

เซียวจิ้งเจิงคำรามอย่างกราดเกรี้ยว พลั้งปรานไพลเซียวอย่างบ้าคลั่ง กระทั่งเยี่ยววู้อีและคนอื่นๆ ที่ยืนอยู่ห่างไกลยังยากจะทรงตัว ดาบยาวที่ฟาดฟันออกมานั้นหอบเอาพลังบำเพ็ญตลอดทั้งชีวิตของมันมาด้วย

"เซียวเซ่อ ระวัง!" ชื่อคงเขียนแล้วเคยประมือกับเซียวจิ้งเจิง ย่อมทราบถึงความร้ายกาจของมัน

"ไม่ต้องเป็นห่วง" เซียวเซวียนยิ้มกล่าว "เซียวเซ่อในยามนี้เพิ่งเข้าสู่จุดสูงสุดของตนเอง เป็นช่วงที่มันจะอดโอ้อวดความแกร่งกล้าของตน ประลองยุทธ์ก็ต้องดูความน่าเกรงขาม ฤทธิ์ของเซียวจิ้งเจิงผู้นี้ไม่อ่อนด้อยไปกว่าเซียวเซ่อตอนนี้สักเท่าไร แต่หากกล่าวถึงความน่าเกรงขาม มนุษย์โสดคนหนึ่งจะมีความน่าเกรงขามอันใดเล่า"

"ตาย!" เชี่ยวจิ๋วเงิงคำรามลั่น

เชียวเซ่อเงยหน้ามองเชียวจิ๋วเงิงอย่างเยือกเย็น

ในใจของเชียวจิ๋วเงิงพลันบังเกิดความหวาดกลัว มันเป็นมนุษย์โอสถแล้ว สูญเสียสติสัมปชัญญะไปแล้ว แต่ช่วงขณะที่สบตากับเชียวเซ่อ มันพลันได้สติคืนมาครู่หนึ่ง ชั่วครูที่สติสัมปชัญญะกลับมานั้น ความหวาดกลัวอันเด่นชัดก็พรั่งพรูขึ้นมาในใจ

ความหวาดกลัวต่อความตาย

เชียวเซ่อวาดพลองออกไป

คนสองคนพุ่งสวนกัน

เชียวจิ๋วเงิงมองดูดาบในมือในช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตเฉกเช่น เชียชี่เตาอาจารย์ของมัน จากนั้นก็หลับตาลงตลอดกาล แต่น่าเสียดายที่มันไม่ได้ยื่นหยัดอยู่ได้เหมือนเชียชี่เตา แต่ล้มคว่ำลงบนพื้น

"เจ้าควรตายตั้งนานแล้ว ตายตอนนี้นับเป็นการหลุดพ้น" เชียวเซ่อเก็บพลองพลงเงยหน้ามองฟ้า แต่แล้วก็พบเห็นเหลยอู่เจี๋ยกับหลี่ฝานซงมองมันเสมือนมองดูตัวประหลาด

"มีอันใด" เชียวเซ่อถามพวกมัน

ด้วยความช่วยเหลือจากหมิงโหวและอู่ฉาน เหลยอู่เจี๋ยกับหลี่ฝานซงจึงเก็บกวาดมือสังหารทั้งสี่คนได้ตั้งนานแล้วและกลับมารวมตัวกับคนอื่นๆ เพื่อดูยุทธของเชียวเซ่อหลังจากฝ่าขึ้นหอ แต่สิ่งที่พวกมันพบเห็นไม่ใช่เป็นเพียงยอดฝีมือผู้แข็งแกร่งล้ำเลิศคนหนึ่ง...หากแต่เป็นคนวิปลาสคนหนึ่งด้วย

"สหายเหลย ข้าไม่เคยล่วงเกินสหายเชียวเซ่อผู้นี้ของเจ้าใช่หรือไม่" หลี่ฝานซงอดถามไม่ได้

เหลยอู่เจี๋ยแยมยิ้ม "ด้วยนิสัยของมัน ต่อให้ล่วงเกินไปแล้วก็จะไม่แสดงออก เพียงจดจำเอาไว้ในใจ จากนั้นก็...ฆ่าเจ้าเช่นนี้"

"ข้าไม่เข้าใจ" เชี่ยวเชื่องง

"เจ้าดูคู่ต่อสู้ของพวกเขา" เหลยอู่เจียชี้มือสังหารสี่คนที่อยู่ข้างตนเอง
แต่ละคนล้วนถูกหนึ่งกระบี่ปัดซีพอย่างรวบรัดหมดจด

"แล้วดูของเจ้า" เหลยอู่เจียชี้เชียวจิวเจิงที่อยู่ข้างหลังเชียวเชอ
กระตุกคล้ายว่าถูกฟาดฟันจนแตกละเอียดทั่วร่างเต็มไปด้วยคราบเลือด
กระทั้งตายยังหน้าว่าตายในสภาพทุเรศสิ้นดี

เชียวเชอกระจางแจ้งโดยพลัน ก่อนเผยรอยยิ้มเหี้ยมเกรียม "ใช่แล้ว
ดังนั้นต่อไปอย่าได้ยุ่งข้า"

"เชียวเชอ เจ้า..." ชื่อคงเขียนแล้วเดินขึ้นหน้ามาด้วยอยากดูอาการ
บาดเจ็บของเชียวเชอ แต่แล้วก็พลันหน้ามืดเป็นลม

เชียวเชอรีบพุ่งเข้าประคองและอุ้มชื่อคงเขียนลุกขึ้นมา "กลับจวนอ่อง
กันก่อนเถอะ"

"ทวนของหลานเขียนลั้วมีทวงทำอย่างบิดาแล้ว แต่ในขณะที่ล้มลง
ในอ้อมกอดดรุน้อย กลับสง่างามเหมือนมารดาของนาง" เชียวเซวียน
หยอกเย้า

ฉีเทียนจินลูบกระหม่อมนักพรตน้อยที่อยู่ข้างกาย "เด็กน้อย
อย่าเลียนแบบสิ่งไม่ดี"

"ราชครู คนที่ควบคุมมนุษย์โศกเมื่อครู..." เยี่ยวอู่เอ๋อถาม

"หนีไปแล้ว" ฉีเทียนจินส่ายหน้า "แต่บาดเจ็บสาหัสถึงเพียงนั้น
เกรงว่าคงอยู่ได้ไม่นาน"

จวนชื่ออ่อง

เชียวอวี่นั่งรอข่าวอยู่ในเรือนอย่างร้อนวน

ซู่ซางเหมอมองไปที่ทางไกลพลางเอ่ยเสียงเบา "ต้องให้ข้าไปดูหรือไม่"

"ไม่จำเป็น ครั้งนี้น่ากว่าสำเร็จก็สำเร็จ แพ้ก็แพ้ ราชครูฉีเทียนจิน

อยู่ ช้ำยังลวงเกินมันไม่ได้" เชียวอวี่มั่นคิ้วกล่าว

ทันใดนั้นหลงเสียก็ผลัดประตูเข้ามา ก่อนกระอักเลือดคำหนึ่ง
ลงบนอารมณ์ของเชียวอวี

เชียวอวีตกตะลึง "แพ้แล้วหรือ"

หลงเสียพยักหน้ากล่าว "หมิงโหว...หมิงโหวมันกลับมาแล้ว ยังมี
บรรพชิตคนหนึ่งจากวัดห่านาน พวกเชียวเชื่อเข้าหอเทียนชยาดี้อีและ
ออกมาแล้ว"

"วรยุทธ์ก้าวล้ำ?" เชียวอวีเอ่ยถาม

"เก่งกาจขึ้นกว่าเดิม...มากโข" หลงเสียหอบหายใจ "แต่รู้สึกว่
ยังมีผู้...มัน" หลงเสียพูดจบก็เหลียวมองคนชุดดำที่อยู่ข้างกายเชียวอวี
คูชิน

บทที่ 409 รายชื่อแห่งเทียนฉี

หงหลู่ซือ

แขกผู้หนึ่งนั่งอยู่กลางโถงกลาง

แขกผู้ไม่เป็นที่ต้อนรับที่สุดในเมืองเทียนฉี

มันสวมเครื่องแบบขุนนางสีแดงโลหิต ในเมืองเทียนฉีมีชาวลือ
พิสดารประการหนึ่ง กล่าวว่าเครื่องแบบขุนนางตัวนี้ใช้โลหิตอาบย้อม
ให้เป็นสีแดง ชาวลือนี้เกิดขึ้นเพราะมันเป็นผู้ดูแลคุกที่นำประหวั่นพรั่นพรึง
ที่สุดในใต้หล้า...คุกเทียนอวี่ (สวรรค์)

เส้นชีวิต...เสนาบดีศาลยุติธรรม

"ได้ทำเส้นมาเยื่อนกะทันหันด้วยเรื่องราวใด" จินเซียนกงกงจินน้ำชา
ให้มันหนึ่งถ้วย

เส้นชีวิตรับถ้วยน้ำชาไปได้หนึ่งคำ แต่ไม่ได้ตอบคำถามของ
จินเซียนกงกง เพียงกล่าวว่า "ทั่วทั้งเมืองเทียนฉี ไม่มีชาใดประเสริฐ
ไปกว่าชาของกงกงแล้ว"

"ได้ทำเส้นมิโซมาเพื่อดื่มชากระมัง" จินเซียนกงกงกล่าวอย่างเข้มซ้ำ

"ทั่วทั้งเทียนฉีล้วนไม่ต้อนรับข้า หว่าข้าเป็นผีร้ายที่มาจากขุมนรก

จินเขียนกงกังกี้หวาดกลัวข้าเช่นกันหรือ" เส้นชีตัวแยมยัม "ข้าคิดว่า
กงกงจะแตกต่างจากปู้กุนเหล่านั่น"

"ได้ทำเส้นดูแลคุกเทียนอวี่ ราชินิกุลชนชั้นสูงมากมายล้วนตาย
อยู่ในนั้น ไม่ว่าก่อนหน้านั้นเพียบพร้อมด้วยเกียรติยศสักเพียงใด เมื่อเข้าไป
ในคุกเทียนอวี่ก็ไม่มีใครเดินกลับออกมาสักคน ทุกคนในเมืองเทียนจี้จะ
เกรงกลัวท่านก็เป็นเรื่องธรรมดา ข้าก็ไม่ละเว้น" จินเขียนกงกงดื่มน้ำชา
ด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"ข้ามาหากงกงเพราะมีธุระโดยแท้" เส้นชีตัวว้างถั่วยาลง

"ว่ามา" จินเขียนกงกงยกกาชาขึ้นรินอีกหนึ่งถ้วย

"คนกบฏจินเหยียน กงกกราบที่อยู่ของมันหรือไม่" เส้นชีตัวเอ่ยถาม

"มิทราบ" จินเขียนกงกงรินน้ำชาให้ตัวเองอย่างไม่เร่งรีบไม่เชื่องช้า

"กงกงคือคนที่ใกล้ชิดกับมันที่สุดที่เหลืออยู่ในเมืองเทียนจี้ อีกทั้ง
ข้ามีสายข่าวแจ้งมาว่าหลายวันก่อนมีคนแอบเข้าหงหลูชื่อจริง" เส้นชีตัว
คลี่ยิ้มบาง

"มีคนแอบเข้ามาในหงหลูชื่อจริง พวกมันก็มาหาศิษย์น้องของข้า
เช่นกัน แต่ถูกข้าไล่ตะเพิดไปแล้ว ที่นี้ไม่มีจินเหยียน หากกล่าวถึงความ
ใกล้ชิด ในวังหลวงยังมีชั้นที่ใหญ่ เหตุใดพวกท่านไม่ไปตรวจสอดดู"
จินเขียนกงกงก็ตอบกลับด้วยรอยยิ้ม

เส้นชีตัวพินิจมองจินเขียนกงกงก่อนจะลุกขึ้นยืน มันโบกแขนเสื้อ
แผ่วเบาและกระแอมกระไอกล่าว "ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็ล่วงเกินแล้ว...กงกง"

"ล่วงเกิน?" จินเขียนกงกงยิ้มเย็นครู่หนึ่ง

"ตรวจค้น!" เส้นชีตัวเขวี้ยงถั่วยาลงในมือลงพื้นอย่างรุนแรง

คนหลายสิบคนกรูเข้ามาในหงหลูชื่อ แต่แต่ละคนสวมเครื่องแบบทางการ
พกดาบยาว

"บังอาจ!" หลังจวินที่ปรนนิบัติอยู่ข้างๆ จินเขียนกงกงชักกระบี่ยาว

ออกมา "หงหลู่ชื่อคือสถานที่สำคัญ พวกเจ้าคิดจะบุกก็บุกหรือ"

เส้นสีตัวหมุนกาย กางราชโองการผืนหนึ่งต่อหน้าหลังจวิน
"จักรพรรดิมีรับสั่ง ทัวทั้งเมืองเทียนฉี นอกจากตำแหน่งบรรพมของฝ่าบาท
ที่ใดข้าก็ตรวจค้นได้!"

จวินชื่ออ๋อง

"เส้นสีตัวไปหงหลู่ชื่อ?" เซียววี่หมุนจอกสุราในมือเบาๆ พลังมอง
แขกในห้องตำรา...ชั้นที่ใหญ่อื่นเขยียน

"พะยะค่ะ ไปตั้งแต่เช้าแล้ว ตอนนี้ยังไม่ได้ออกมา" จินเขยียนกงกง
กล่าว "ไปหงหลู่ชื่อเวลานี้ เส้นสีตัวคงมีเพียงจุดมุ่งหมายเดียว"

"เจ้าว่าเส้นสีตัวอาจกลายเป็น...คนของเซียวเซ่อหรือไม่ หลายปีมานี้
ข้าทุ่มเทแรงใจไปกับเส้นสีตัวมิใช่น้อย แต่มันไม่สั่นคลอนสักนิด" เซียววี่
กล่าว

"หากเมืองเทียนฉียังมีคนผู้หนึ่งที่ไม่ถูกติดสินบน คนนั้นย่อมเป็น
เส้นสีตัว มันเป็นเสนาบดีศาลยุติธรรม ตัดสินคดีสำคัญของขุนนาง
โดยเฉพาะ หากแม้แต่มันยังรับสินบน แวนแคว้นย่อมคลอนแคลน อีกอย่าง
หากวันหน้าท่านได้เป็นจักรพรรดิ มีหรือจะยอมเชื่อใจเสนาบดีศาลยุติธรรม
เช่นนี้ ตำแหน่งขุนนางของมันย่อมรักษาไว้ไม่อยู่" จินเขยียนกงกงลุกขึ้นยืน

"เช่นนั้นจินเขยียนอยู่ที่หงหลู่ชื่อจริงๆ หรือ" เซียววี่เอ่ยถาม

"ที่ที่มันอาจไปที่สุดคือหงหลู่ชื่อ จินเขยียนต่างจากพวกเราค่อนข้าง
มันเหมือนชาวพุทธมากกว่า ยึดมั่นในคุณธรรมน้ำมิตร หากเมืองเทียนฉี
แห่งนี้ยังมีใครสักคนยอมช่วยเหลือมัน นั่นคงเป็นจินเขยียน" จินเขยียนกงกง
เดินไปข้างนอก "แต่หากจินเขยียนซ่อนตัวมันเอาไว้ เส้นสีตัวคงหาไม่พบ"

"แต่พวกเราจะต้องหาตัวมันพบแน่" เซียววี่มุ่นคิ้วกล่าว "รายชื่อ
ในมือมันสำคัญยิ่ง ถ้าได้มันมาก็จะครอบครองเมืองเทียนฉีได้กว่าครึ่ง"

"กระหม่อมรู้เรื่องนี้กระหม่อมจะไปจัดการเอง" กล่าวจบจิ้นเซวียนกงก็เดินออกจากประตูโถงกลาง สวนทางกับซุซางเหอ "ผู้นำสกุลใหญ่" จิ้นเซวียนกงก้มศีรษะเล็กน้อย

"ชั้นที่ใหญ่" ซุซางเหอหักท่ายกกลับอย่างมีมารยาท

ทั้งสองคนสบสายตากัน พวกมันเป็นผู้สนับสนุนที่สำคัญที่สุดเบื้องหลังเซียววี่ แต่กลับพบหน้ากันน้อยยิ่ง และแต่ละครั้งที่พวกมันพบหน้ากันล้วนมีความรู้สึกแปลกพิกล

พวกมันคือคนสองคนที่ไม่อาจอยู่ร่วมกันได้

ราชสำนักเป็นของเจ้า ยุทธภพเป็นของข้า นี่เป็นสิ่งที่ตกลงกันได้ตั้งแต่ซุซางเหอกับจิ้นเซวียนกงพบกันคราแรก

"สำนักอันเหอช่วงนี้ดูเหมือนจะสูญเสียไปพอสมควร" จิ้นเซวียนกงงหยุดฝีเท้าพลาญเอ่ยถามแผ่วเบา

"ใช่ คนของข้าตายไปเยอะมาก บางที่ยังอาจตายเพิ่มขึ้นอีก" ซุซางเหอกล่าวตอบ

"ไม่ ข้าหมายถึงซุ่มูอวี่กับมู่อวี่ไม่ ผู้นำสกุลทั้งสองคนคล้ายไม่ได้ปรากฏตัวนานมาแล้ว" จิ้นเซวียนกงงหยุดไปเล็กน้อย ก่อนจะกล่าวต่อ "ข้าชื่นชมผู้นำสกุลซุ่มาก"

"อีกไม่นาน...สำนักอันเหอจะไม่มีผู้นำสกุลทั้งสามอีกแล้ว มีเพียงผู้นำสกุลใหญ่คนเดียว" ซุซางเหอไม่ได้เสวนากับจิ้นเซวียนกงต่อเพียงเดินตรงเข้าไป

จวนหย่งอันต้อง

"เส้นชีวิตไปหลงหลูซื่อแล้วหรือ" เยี่ยววี่อึ้งฟังรายงานจากพ่อบ้านจบก็อึ้งงันไปครู่หนึ่ง "มันใจกล้ำมากจริงๆ จิ้นเซวียนกงแห่งหลงหลูซื่อขึ้นชื่อเรื่องเจรจาด้วยยาก"

"เส้นสีตัวมีราชโองการจากเสด็จพ่อ เมืองเทียนจี้ไม่มีที่ใดที่มัน
เจรจาไม่ได้ ไม่มีใครอยากเข้าคุกเทียนจี้ ไม่มีใครกล้าล่วงเกินเส้นสีตัว
จริงๆ" เขียวเช่อถามพ่อบ้าน "วันนี้สำนักไปเสี่ยวมีชาวส่งมาหรือไม่"

"มีชาวส่งมาขอรับ" พ่อบ้านกล่าวตอบ

"เอาจดหมายมาให้ข้า" เขียวเช่อกล่าว

พ่อบ้านส่ายหน้า "ไม่มีจดหมาย"

"ฝากข้อความมาหรือ" เขียวเช่อถาม

"ไม่" พ่อบ้านยังคงส่ายหน้า "มีเพียงคำเดียว"

"คำใด" เขียวเช่อถาม

"รอ" พ่อบ้านเกาหัวแกรก

"นิสัยนี้ของจีเสี่ยวคล้ายอาจารย์จริงๆ ชอบแสร้งทำกระบิดกระบวน"
เขียวเช่อส่ายหน้า "ช่วงนี้สถานการณ์ข้างนอกเป็นอย่างไร"

"ผู้เฒ่าเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม ข้าน้อยรู้สึกรำคาญหน้าประตูจวนฮ่อง
ของเราทั้งสายถูกสายลับครองไว้หมดแล้ว" พ่อบ้านแสดงท่าที่สนใจ
"พวกเราออกไปซื้อของ เห็นสายตาคนขายก็รู้ว่าไม่ใช่ของดีอันใด ราคา
ก็ตั้งสูงเดช บางคราหนึ่งเหรียญทองแดงก็ซื้อเนื้อหนึ่งซังได้แล้ว บางครา
ครึ่งตำลึงเงินกลับให้มาแค่ผักกาดขาวสองหัว แม้บ้านหลังของห้องครัว
ดำไปทั่วถนนแล้ว ท่านว่าเหตุใดสายลับเหล่านี้ถึงไม่ตั้งใจลักหน้อย
เมื่อก่อนไม่ใช่เช่นนั้น"

เขียวเช่อทอดถอนใจ "เมื่อก่อนมีแค่ไปอ่องกับซื้ออ่องที่จับตาดู
พวกเรา บัดนี้คนกว่าครึ่งค่อนเมืองเทียนจี้ล้วนเฝ้าดูพวกเรา ศัตรูของเรา
เพิ่มขึ้นมาอีกโข"

"คนที่สนใจใบรายชื่อนั้นไม่ใช่พวกเราฝ่ายเดียว ยามนี้ด้านซื้ออ่อง
ก็ซ่อนคนไว้เยอะมาก ศัตรูของเราตอนนี้ก็เป็นศัตรูของพวกมันเหมือนกัน"
เขียวเช่อกล่าวแผ่วเบา

บทที่ 410 คุกเทียนอวี่

รองเสนาบดีศาลยุติธรรมผู้หนึ่งกลับมายังข้างกายเส้นชีวิตัวและ
กล่าวเสียงเคร่งขรึม "ได้เท่า คำนวณหมดแล้ว ไม่มีข้อรับ"

เส้นชีวิตัวพยักหน้า "รู้แล้ว"

หลังจวินกล่าวอย่างไม่พึงใจ "บอกแล้วว่าไม่มี หงหลูชื่ออันทรงเกียรติ
ของพวกเราจะทำให้หลบซ่อนกับนักโทษของราชสำนักได้อย่างไร!"

"หลังจวิน!" จินเขียนกงกฟั่นลูกประจำในมืออย่างแน่นหนา "อย่าได้
บุ่มบ่าม"

รองเสนาบดีศาลยุติธรรมผู้นั้นมองหลังจวินอย่างเดือดดาล ก่อน
ชักกระบี่ยาวออกมา "เชื่อหรือไม่ว่าข้าจะพาเจ้าไปคุกเทียนอวี่เดี๋ยวนี้"

เพียะ!

เสียงกังวานดังขึ้น

เคร้ง!

เสียงกังวานดังขึ้นอีกหนึ่งเสียง

เสียงแรกเป็นรองเสนาบดีศาลยุติธรรมผู้นั้นถูกตบหน้า เสียงที่สอง
เป็นกระบี่ในมือมันถูกบั่นหัก

"ได้ทำเส้นต้องอบรมส่งสอนคนของท่านให้ดีแล้ว" จิ้นเซียนกงกง
โยนปลายกระบี่ที่หักลงบนพื้น

"เจ้า!" รองเสนาบดีศาลยุติธรรมตวาดลั่น

"ออกไป" เส้นชีตัวกล่าวเสียงเรียบ รองเสนาบดีศาลยุติธรรมผู้นั้น
เก็บเศษกระบี่ที่หักขึ้นจากพื้น ก่อนวาดมือพาคนอื่นๆ ออกไปจากหงหลูชื่อ
เส้นชีตัวค้อมคำนับจิ้นเซียนกงกง "กงกง รมกวนแล้ว"

"ได้ทำแบ่งเบาภาระแทนฝ่าบาท ลำบากแล้ว" จิ้นเซียนกงกง
ก้มหน้ากล่าว

"ตอนนี้ข้าเพียงแค่วิ่งุ่นจัดการเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น วันหน้า
ต่างหากคือความลำบาก" เส้นชีตัวเปลี่ยนเรื่อง "ใบรายชื่อในมือจิ้นเหยียน
ฟังมาว่าบนนั้นมีชื่อขุนนางที่สนับสนุนมันต้อนรับกองทัพหลวงหย่า
เข้าเมืองครานั้น หากว่าได้ใบรายชื่อแผ่นนั้นมา กงกงว่าคุกเทียนอวี๋จะถูก
เติมเต็มจนแน่นขนัดหรือไม่"

"หากคุกเทียนอวี๋เต็มล้นก็นับเป็นเคราะห์ร้ายของราชสำนัก แต่กลับ
เป็นเกียรติยศของได้ทำ" จิ้นเซียนกงกงกล่าวตอบ

เส้นชีตัวแยมยิ้ม ไม่กล่าวคำ

เมื่อมันเดินออกไป หลังจวินก็อดเดินมาถามไม่ได้ "จิ้นเหยียนกงกง
ไปที่ใดแล้วขอรับ"

"มันไปยังที่ที่เส้นชีตัวตรวจค้นไม่ได้" จิ้นเซียนกงกงกล่าว

หลังจวินครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง "วังหลวง?"

จิ้นเซียนกงกงส่ายหน้า "ไม่ สำนักไปเสีย"

สำนักไปเสีย

จีเสวี่ปลดแถบผ้าสีดำที่คาดตาของจิ้นเหยียนกงกงออก มันลืมหูลืมตาขึ้น
เห็นคนสวมหน้ากากเหล็กหกคนนั่งอยู่ตรงข้าม

"เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กทั้งหกผู้ควบคุมข่าวสารได้หาลำแห่งสำนักไปเสียในตำนาน" จินเหยียนกงงงแยมั้ม "คิดไม่ถึงว่าจะได้พบเจอบุคคลลึกลับปานนี้"

"เจ้าสำนักก็ได้พบแล้ว นับประสาอันใดกับเจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็ก" จีเสวียใช้พลองเคาะศีรษะจินเหยียนกงง

เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กคนหนึ่งเอ่ยปากก่อน "ในมือมันมีใบรายชื่อแผ่นนั้นอยู่ นั่นเป็นข่าวสารที่สำคัญที่สุดของไต้หล้ายามนี้"

"เสนอราคา" เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กอีกคนหนึ่งเอ่ยขึ้น

จินเหยียนกงงผายมือกล่าว "ให้ข้าเสนอราคาก่อน ออกจะเจ้าเล่ห์เกินไปกระมัง ข้าต้องรู้แต่ติดต่อของพวกเจ้า"

"สำนักไปเสียให้ราคาที่ยุติธรรมและคุ้มค่าที่สุดเสมอมา" เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กผู้เป็นหัวหน้ากล่าวเสียงเคร่งขรึม "เพียงแค่ติดต่อในมือเจ้ายากประเมินโดยแท้ จำต้องบอกว่าเจ้าต้องการอันใด บางคนต้องการเงินทอง บางคนต้องการอำนาจ ตามแต่ประสงค์ ถ้าสำนักไปเสียมีกำลังย่อมต้องจ่ายให้"

"ข้าเอาเงินทองมาก็ไร้ประโยชน์ ที่ผ่านมาข้าหามาได้ไม่น้อยและซ่อนไว้ในที่ที่มีแต่ข้าเท่านั้นที่รู้ ข้าขออำนาจยอมไม่ได้ ไต้หล้ายี่ไม่เหลือที่ยืนให้ข้าแล้ว สิ่งที่ข้าต้องการนั้นง่ายดายยิ่ง ชีวิต เจ้าให้ข้าได้หรือไม่" จินเหยียนกงงยื้มกล่าว

เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กผู้เป็นหัวหน้ามองจีเสวีย จีเสวียมนั้ควเล็กน้อย หลังเจียบงันอยู่ครู่หนึ่งก็กล่าว "ยอมได้"

เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กคนหนึ่งที่นั่งอยู่ลุกขึ้นยืนและเดินเข้าไปในห้องชั้นใน จากนั้นถือสมุดเล่มหนึ่งเดินออกมา มันนั่งลงอีกครั้ง เปิดสมุดไปพลางกล่าวไปพลาง "เส้นชีวิตเสนาบดีศาลยุติธรรมได้รับราชโองการจากจักรพรรดิหมิงเตอให้เป็นผู้สอบสวนคดีนี้เอง ศาลยุติธรรมส่งกำลังคน

ทั้งหมดไปสืบคดีนี้ เมื่อเข้าไปหิงหลูซือ จินเหยียนก็เคยไปหิงหลูซือเช่นกัน
หนานเจี๋ยส่งสายสืบสอดแนมสืบสามคนเข้าเทียบฉี แปดคนยังคงอยู่
ในการควบคุมของสำนักไปเสี้ยว ห้าคนหายตัวไป ขุนนางน้อยใหญ่
ในเมืองเทียบฉีสามสิบเจ็ดรายล้วนส่งหน่วยกล้าตายมาเสาะหาที่อยู่ของ
จินเหยียน จากรูปการณ์ในปัจจุบัน หากเจ้าคิดออกจากเมืองเทียบฉี
ต่อให้สำนักไปเสี้ยวทุ่มสุดกำลังก็มั่นใจเพียงเจ็ดส่วนว่าเจ้าจะไม่ตาย"

"ข้าต้องการสืบสวน" จินเหยียนงกกงพูดโพล่งออกมาตามตรง

จีเสวี่ยมุนคิ้วกล่าว "ได้หล้าไม่มีการค้าขายสืบสวน"

"เหตุใดไม่มี" เสียงของจินเหยียนงกกงเจือแว่วโทะสะ

"หากผู้ขวางทางเบื้องหน้าเป็นไปหิงตั้งจวินกับลั่วชิงหยาง หากว่า
พวกมันประสงค์ฆ่าเจ้า ไต่หล้านี้ผู้ใดช่วยชีวิตเจ้าได้บ้าง" จีเสวี่ยถามกลับ

"เช่นนั้นก็เปรียบเทียบราคาดู สำนักไปเสี้ยวมีเจ็ดส่วน ฝ่ายใดมี
เก้าส่วน" จินเหยียนงกกงผายมือกล่าว "เหตุใดข้าต้องเลือกเจ้าด้วย"

เจ้าหน้าที่หน้าากเหล็กทั้งหกปรึกษาหารือกันครู่หนึ่ง จีเสวี่ย
กอดพลองมุ่นคิ้วตรึงตรง ชั่วครู่ต่อมาเจ้าหน้าที่หน้าากเหล็กผู้เป็น
หัวหน้าก็ตอบโต้ "พวกเราเห็นด้วยกับเจ้า สำนักไปเสี้ยวยินยอมคุ้มกันเจ้า
ทุกด้านเพื่อดูแลต่อของทุกฝ่าย สุดท้ายเจ้าค่อยเลือกลูกค้าของเจ้าเอง"

"แต่ว่า?" จินเหยียนงกกงย่อมทราบว่าจะไม่มีการค้าขายใดปราศจาก
คำตอบแทน

"ข้อมูลทั้งหมดคนนอกจากใบรายชื่อแผ่นนั้น เจ้าต้องบอกพวกเรา
โดยไม่มีคำตอบแทน" จีเสวี่ยใช้พลองเคาะโต๊ะ กล่าวเสียงเคร่งขรึม

"หากไม่ล่ะ" จินเหยียนงกกงเอ่ยถาม

เจ้าหน้าที่หน้าากเหล็กตอบโต้ะดังปึง ประตูล็อกด้านหลังเปิดออก
อย่างแฉะซ่า "ทางออกอยู่ตรงนั้น เจ้าเดินไปได้ สำนักไปเสี้ยวของเราจะ
ไม่ทำอันตรายทั้งนั้น แต่ไม่เกินหนึ่งก้านธูปเจ้าจะกลายเป็นเหยื่อของคน

ทั้งเมืองเทียนฉี"

"ข้าไม่ฆ่าเจ้า นั่นเป็นคำสัญญาต่อจินเซียน แต่เมืองเทียนฉีมีแต่คนอยากฆ่าเจ้า" จีเสวียกล่าวอย่างอวดดี

จินเหยียนกงงทอดถอนใจ "ช่วยข้าติดต่อกับสามคน"

"กล่าว" เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กหนีบฟูกันออกมาด้ามหนึ่งพลางเปิดสมุดจด

"เซียวเซอหย่งอันอ๋อง

จินเซวียนชั้นที่ใหญ่

เส้นชีวิตเสนาบดีศาลยุติธรรม"

เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กหยุดฟูกันและฉีกสมุดหน้านั้นเก็บไว้ในหีบสีดำ ก่อนจะเดินถือเข้าห้องชั้นในไปและเดินกลับออกมาด้วยสองมือว่างเปล่า "รุ่งขึ้นยามเซ็น* เจ้าจะได้พบพวกมัน"

"ที่ใด" จินเหยียนมนต์คว่ำ

เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กทั้งหกลุกขึ้นยืนพร้อมกัน เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กผู้เป็นหัวหน้ากล่าวตอบว่า "พวกเรายอมเลือกสถานที่ที่เหมาะสมที่สุด หงหลูซือ"

ศาลยุติธรรม

เส้นชีวิตมอดูเทียบสีทองตรงหน้า บนนั้นเขียนไว้ว่า...สำนักไปเสียว

"ได้เท่า ท่านว่าเมื่อถึงตอนนั้นพวกเราส่งคนไปล้อมหงหลูซือเอาไว้เลยดีหรือไม่ขอรับ" ครึ่งหน้าของรองเสนาบดีศาลยุติธรรมบวมแดงสลายตาเต็มไปด้วยความโกรธแค้น "ต่อรองกับขุนนางราชสำนัก นี่มันเสียสติไปแล้วหรือ"

"ถูกกฎเกณฑ์ราชสำนักกับสำนักไปเสียว เจ้าก็น่าจะเสียสติเช่นกัน"

* ยามเซ็น คือช่วงเวลา 15.00 – 16.59 น.

เส้นชีวิตัวแค้นหัวร่อ

รองเสนาบดีอึ้งจันเอ่ยด้วยความงุนงง "ได้ทำความเข้าใจความว่าอย่างไร"

"เจ้าเลียงฮุนกรรยาไว้ที่ร้านอวี๋ซิวผั่งประจิมใช่หรือไม่" เส้นชีวิตัว

ถามกลับ

รองเสนาบดีโบหน้าแดงเรื่อ "ได้เท่าทราบได้อย่างไร"

"เจ้ายังเคยไปเดิมพันที่เขียนจินไถ เสียสามร้อยตำลึงเงิน จนวันนี้
ยังติดหนี้อยู่ ท่านรองดูไม่คิดบัญชีเจ้าเพราะเจ้ารับปากว่าจะให้มัน
ไปเยี่ยมคนผู้หนึ่งในคุกเทียนอวี๋ใช่หรือไม่" เส้นชีวิตัวเอ่ยถามต่อ

รองเสนาบดีตกใจจนขาอ่อน รีบคุกเข่าลง "ได้ทำ ข้าผิดไปแล้ว!
ข้าเลอะเลือนชั่วขณะ..."

"เรื่องเหล่านี้ข้ารู้ สำนักไปเสี่ยวก็รู้ ได้ห้ำหั่นไม่มีผู้ใดสมมุติแบบ
ผู้คนล้วนมีเรื่องราวที่พูดออกไปไม่ได้ สำนักไปเสี่ยวมาทำการค้าอย่าง
ซื่อตรง พวกเราพากองกำลังไปบุกจับ ฟังไม่ขึ้น" เส้นชีวิตัวทอดถอนใจ

"ดังนั้นพวกรุ่นนี้พวกเราจะไปจริงหรือ"

"ไป เอาแต่มีดต่อของพวกเราไป"

บทที่ 411

คำสัตย์พญายม

"นักโทษของราชสำนักคนหนึ่งนั่งรอประมุขราดาอยู่ในหน่วยงานสำคัญของราชสำนัก? ช้างนอกมีแต่คนอยากได้ตัวมัน ปรากฏว่าช้างในกลีบต่อรองราคากัน? เรื่องนี้ฟังอย่างไรก็ชวนให้รู้สึกเหลือเชื่อ" เหลยอู่เจีย นั่งอยู่บนชั้นบันไดหน้าโถงใหญ่กับเซียวเซ่อ มันยังคงรู้สึกว่เรื่องราวต่อจากนี้ออกจะเหลวไหลไปบ้าง

"เข้าหงหลูซือไม่ยาก แต่คิดจะออกไปก็เป็รเรื่องยากแล้ว ลูกค้าสามคนที่มันเชิญมาวันนี้ยอมมีสักคนพาตัวมันไป ทว่าคนที่เหลือยอมไม่ยอมจากไปโดยดี แม้จากหน้าฟายแพ่ แต่ในที่ลับยอมหาทางเอาคืน" เซียวเซ่อกล่าว

"เช่นนั้นเรื่องนี้มีความหมายอันใด" เหลยอู่เจียเอ่ยถาม

"ใครเตรียมตัวมารอบคอบกว่าและสามารถรักษาชีวิตมันได้ มันก็จะเลือกคนผู้นั้น ในเมื่อพวกเรามาแล้วก็ต้องมั่นใจว่าจะได้ตัวมัน" เซียวเซ่อลุกขึ้นยืน ก้มหน้ากล่าว "ชั้นที่ใหญ่"

จินเซวียนกงกงชั้นที่ใหญ่ที่สวมชุดคลุมงูเหลือมสีม่วงเดินเข้ามาและคารวะกลับ "องค์ชาย"

เหลยอู่เจียพิณจมองจิ้นเซวียนกงกงหัวจรดเท้า ก่อนจะเอ่ยอย่าง
ขบขัน "ข้าเคยพบท่านที่ใดสักแห่ง"

"สหายเหลยกล่าวขบขันแล้ว เราเคยพบกันหลายครั้ง" จิ้นเซวียนกงกง
ขันทีใหญ่ยิ้มยิ้ม

"ไม่ใช่ พวกเราเคยประมือกัน" เหลยอู่เจียผุดลุกขึ้น เตรียมจะพุ่งเข้าใส่
ทว่าเซียวเซ่อกลับยื่นมือไปห้ามมันไว้ "วันนี้ไม่ได้มาด้วยเรื่องอื่น
ถอยไป"

"องค์ชายเซียวเซ่อหย่งอันอ่อง เทียน" จีเสวียเดินออกมาจากโถงกลาง

"ไป" เซียวเซ่อหมุนกาย พาเหลยอู่เจียเดินเข้าไป

"เซียวเซ่อ คนผู้นั้น... ข้ารู้สึกว่ามันคือยอดฝีมือที่พวกเราเคยพบ
ในวังหลวง" เหลยอู่เจียกระซิบกล่าว

"ข้ารู้" เซียวเซ่อตอบกลับเบาๆ

ทั้งสองคนเดินเข้าไปในโถงใหญ่ พบเห็นเจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็ก
ทั้งหกยืนเรียงสองแถวด้านละสามคน โต๊ะยาวตัวหนึ่งตั้งอยู่ตรงกลาง
ท้ายโต๊ะมีจิ้นเหียนกงกงที่มุ่นคิ้วเล็กน้อยนั่งอยู่กับจิ้นเซียนกงกงที่กำลัง
หลับตาพ่นลูกประคำ เซียวเซ่อกับเหลยอู่เจียนั่งลงบนม้านั่งยาวตรง
หัวโต๊ะ

"ข้าอยากมีชีวิตอยู่ต่อ" จิ้นเหียนกงกงตรงเข้าประเด็นทันใด
"หนึ่งชีวิตของข้าแลกกับใบรายชื่อแผ่นหนึ่ง"

"เมื่อเจ้าออกจากหงหลูชื่อ คนของเซียนจิ้นไถและสี่ตระกูลแห่งเทียนฉี
ก็รออยู่ข้างนอกแล้ว พวกมันจะก่อจลาจลในเมือง ศิษย์ทั้งหกของ
เมืองเสวียเยวี่รวมถึงอัจริยะวิชากระบี่แห่งเขตแดนฟ้าไร้พันธนาการ
ข้างกายข้าผู้นี้..."

เหลยอู่เจียกระแอมกระไอ เพื่อยืนยันการมีอยู่ของตนเอง

เซียวเซ่อกลอกตาใส่มันพลางกล่าวต่อไป "จะคุ้มกันเจ้าออกจาก

เมืองเทียนฉี นอกเมืองเทียนฉีคือยุทธภพ หนทางในยุทธภพ...เมือง เสวี่ยเยวี่และคฤหาสน์สกุลเหลยจะปูทางให้เจ้าไว้อย่างดี"

"พวกเจ้าปกป้องข้าได้ตลอดชีวิตหรือ" จินเหียนกงกงแค้นหัวเราะ กล่าว "ยังคงให้ข้าอยู่ในที่แคบๆ อย่างเมืองเสวี่ยเยวี่ไปตลอดชีวิตอยู่ดี"

"ชีวิตของเจ้าไม่ได้ล้ำค่าอย่างที่เจ้าคิด อีกไม่นานนายชื่อในนั้นก็จะ ไม่สำคัญอีกต่อไป ชีวิตของเจ้าก็จะยิ่งไร้ค่า เจ้าเป็นหนึ่งในชั้นที่ใหญ่ ทั้งห้า ทว่าวรยุทธ์อ่อนด้อยกว่าคนอื่น ยิ่งกว่านั้น..." จีเสวี่ยเดินมาข้างกาย เชียวเซอและเอ๋อปาก "สำนักไปเสี่ยวจะจัดเตรียมตัวตนใหม่ให้แก่เจ้า เมื่อเข้าสู่ยุทธภพ...ทุกคนจะหาเจ้าไม่พบไปตลอดกาล"

"สำนักไปเสี่ยว?" จินเหียนกงกงอึ้งงัน

"สำนักไปเสี่ยวอยู่ฝั่งข้า" เชียวเซอโบกมือ "นี่เป็นแค้นต่อของข้า"

ในราชสำนัก เป็นหย่งอันอ่อง มีกองทัพหลวงหยา ในเมืองเทียนฉี สามคำสอนเก้าสำนักอยู่ในมือ ในยุทธภพ ยังมีเมืองเสวี่ยเยวี่และสำนัก ไปเสี่ยว

จินเหียนกงกงทอดถอนใจ "มิน่าเจ้าถึงได้เก่งกาจที่สุดในหมู่วงศ์ชาย"

"อย่างไร" เชียวเซอเอ๋อถาม

"เจ้ามั่นใจว่าจะรักษาชีวิตข้าได้ก็ส่วน" จินเหียนกงกงถามกลับ

"เก้าส่วน" เชียวเซอกล่าวอย่างแถมซ้ำ

"ข้าหวังว่าเป็นสิบส่วน" จินเหียนกงกงมุ่นคิ้วกล่าว

"ถ้าในพวกเราสามคนมีใครรับปากเจ้าว่าสิบส่วน เช่นนั้นเจ้าอย่าได้ เลือkmั่นเด็ดขาด เพราะหากเป็นเช่นนั้น เจ้า...ต้องตายอย่างแน่นอน" เชียวเซอลุกขึ้นยืน หมุนกายเดินออกนอกประตูไป

"ต้องตายแน่แท้เชียวล่ะ" เหลยอู่เจียยกคิ้วให้เชียวเซอก่อนจะ ลุกเดินตามออกไป

"คนต่อไป?" จีเสวี่ยมองจินเหียนกงกง

"จินเซวียนชั้นที่ใหญ่" จินเหียนกงกงกล่าวตอบ

หลังจากนั้นจินเซวียนกงกงชั้นที่ใหญ่ก็นั่งตรงที่ของเซียวเซ่อ
เมื่อครู่ จินเหียนกงกงคล้ายไม่คิดระลึกความหลังกับศิษย์ที่ผู้นี้ ยังคง
ตรงเข้าประเด็นทันที "ข้าอยากมีชีวิตอยู่"

จินเซวียนกงกงเงยบั้นคู้หนึ่ง พลันถามกลับว่า "เจ้าแค่อยาก
มีชีวิตอยู่หรือ"

จินเหียนกงกงอึ้งงัน เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กในห้องโถง
สลายตาคัน

จินเซวียนกงกงทอดถอนใจเบาๆ

ชั้นที่ใหญ่อย่างไรก็เป็นชั้นที่ใหญ่ เพียงเอ่ยประโยคเดียวก็จับ
จุดอ่อนของจินเหียนกงกงได้

"เจ้าไม่ยอมไปเป็นคนเฝ้าสุสานที่นั่งรอความตายในสุสานหลวง
เจ้าไม่ยอมสูญเสียอำนาจในตอนนี้อย่างไร ไม่อยากเป็นคนธรรมดาที่ร้อนรุ่ม
ในยุทธภพ เจ้ายังคงมีเสียงขานรับมหาศาล ชนชั้นสูงเหล่านั้นล้วนหมอบ
แทบเท้าประจบสอพลอเจ้า เหตุใดเจ้าแค่อยากมีชีวิตอยู่เล่า เจ้าเรียกร้อง
ได้เยอะกว่านี้ เจ้าเป็นชั้นที่จิ่งอัน มีชีวิตอยู่ต่อหรือ ไม่เพียงพอหรอก"

จินเหียนกงกงเหงื่อโชกภายในชั่วพริบตา เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็ก
ทั้งหกต่างรู้สึกตึงเครียด จินเซวียนกงกงฟันลูกประคำในมือเร็วขึ้นเรื่อยๆ

"ข้าให้เจ้าได้" จินเซวียนกงกงวาดมือกล่าว "ตราบใดที่เจ้ามอบ
ใบรายชื่อนั้นแก่ข้า ข้ารับรองว่าหนึ่งปีนี้เจ้าจะไม่ตาย"

"หลังจากหนึ่งปีแล้ว" จินเหียนกงกงเหวี่ยงแผ่นเหมือนน้ำฝน

"อำนาจดังเดิม" จินเซวียนกงกงกล่าวด้วยรอยยิ้มบาง

จินเหียนกงกงมองจินเซวียนกงกง จินเซวียนกงกงยังคงยิ้มยิ้ม
สตามัน จินเซวียนกงกงที่หลับตามาตลอดพลันลืมตาขึ้น มองจินเซวียน
กงกงด้วยดวงตาวาวโรจน์

ช่วงขณะนั้นมันมั่นใจในที่สุดว่าผู้ที่สังหารจีนอวิ้งกงชั้นที่จั้งเซอ จะต้องเป็นชั้นที่ใหญ่จีนเซวียนกงกงอย่างแน่นอน อีกฝ่ายเผยเขี้ยวเล็บ ออกมาแล้ว!

"ประเสริฐ" หลังจากเจียบงันครูใหญ่ จีนเหยียนกงกงก็พยักหน้า ในที่สุด "ขอบคุณชั้นที่ใหญ่ ข้าเข้าใจแล้ว"

จีนเซวียนกงกงเก็บสายตากลับมาพลงแยมยิ้ม "หวังว่าเจ้าจะ เข้าใจจริงๆ"

"เรื่องนี้ชั้นที่ใหญ่มั่นใจก็ส่วน" จีนเหยียนกงกงยังคงถามคำถามนี้ "เก้าส่วน" คำตอบของจีนเซวียนกงกงกลับเหมือนเขี้ยวเซออย่าง น่าประหลาด

"อีกหนึ่งส่วนเล่า" จีนเหยียนกงกงถามต่อ

"โชคชะตาไม่อาจล่วงรู้" จีนเซวียนกงกงลุกขึ้นยืน "เรื่องราวได้ห้ำ มีอันใดแน่นอนแล้ว จีนเหยียน เจ้าเคยกล่าวคำลวงหลอกมาตั้งมากมาย เหตุใดจะดูไม่ออกกว่าถ้อยคำใดหลอกลวงเจ้า"

"ข้าเข้าใจแล้ว โปรดให้เวลาข้าไตร่ตรอง" จีนเหยียนกงกงเช็ดเหงื่อ บนหน้าผาก

ทว่าเจ้าหน้าที่หน้าากเหล็กในห้องโถงกลับมีเพียงคำตอบเดียวในใจ วิชาชนะใจผู้อื่น ชั้นที่ใหญ่จีนเซวียนเหนือกว่าหย่งอันอ่องหนึ่งแถม

คนต่อมาที่นั่นอยู่เบื้องหน้าจีนเหยียนกงกงกลับไม่ได้มาพูดจาดี เหมือนคนก่อนๆ

มันสวมชุดขุนนางสีแดงโลหิต

เรื่องแรกเมื่อนั่งลงคือวางดาบบั่นศีรษะเล่มนั้นไว้บนโต๊ะ

บางที่เมืองเทียนจี่อาจมีคนไม่เกรงกลัวมัน

แต่ไม่มีผู้ต้องโทษมหันต์คนใดไม่หวาดกลัวมัน

"ได้ทำเส้น" จีนเหยียนกงกงทอดถอนใจ น้ำเสียงไม่คล้ายเจรจา

ต่อรองเหมือนก่อนหน้านี้ หากแต่แฝงไว้ซึ่งการวิงวอนร้องขอประการหนึ่ง
เคียงเคล้าด้วยอารมณ์เปลี่ยวเหงาวังเวงอยู่หลายส่วน "ข้าอยากมีชีวิตอยู่"

คำตอบของเส้นชีวิตัวรวบรัดยิ่ง "ได้"

เหนือความคาดหมาย จินเหียนกงกงพฐมหายใจยาว

เส้นชีวิตัวเป็นขุนนางอำมหิต ในบรรดาเสนาบดีศาลยุติธรรมรุ่นก่อนๆ
บารมีของมันเป็นรุ่งโรจน์ที่สุด แต่มีอยู่อย่างหนึ่ง มันเมตตากว่าเสนาบดี
ศาลยุติธรรมคนก่อนยิ่งนัก มันไม่เคยหลอกลวงผู้ใด

คำสัตย์พยายาม เส้นชีวิตัว

บทที่ 412

ข้อแลกเปลี่ยนหนึ่งชีวิต (1)

ภายในห้องโถงจมดิงสู่ความเงียบงันเนิ่นนาน
ในที่สุดเส้นชีวิตยังคงเอ่ยปากทำลายความเงียบงันนี้ "ยังมีอันใด
จะถามอีกหรือไม่"

จินเหยียนกงกลังเลครู่หนึ่งก่อนถามต่อว่า "ข้าอยากรู้ว่าข้าจะ
มีชีวิตอยู่ต่ออย่างไร"

"ก่อนอื่นเจ้าต้องส่งมอบใบรายชื่อ จากนั้นเจ้าจะถูกทำลายวรยุทธ์
ทั้งหมด และเข้าไปอยู่ในห้องขังของคุกเทียนอวี่ ข้ารับรองว่าเจ้าจะไม่ได้
รับการปฏิบัติอย่างโหดร้ายทารุณ หนึ่งวันสองมื้อ ไม่ต้องทำงาน แต่ออกจาก
ห้องขังไม่ได้ เจ้าจะไม่มีสหายร่วมคุก ผู้คุมก็จะไม่คุยกับเจ้า วันเวลาอาจ
ดำเนินไปอย่างจืดชืดสักหน่อย แต่มิใช่ปราศจากความหวัง หากว่า
จักรพรรดิพระองค์ใหม่อภิเษกสมรสหรือประสมภ้ยัธรรมาชาติก็จะได้รับ
พระราชทานอภัยโทษ เจ้าเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดก่อกบฏ เดิมที่ไม่อยู่ใน
รายชื่ออภัยโทษ แต่จะได้ลดหย่อนโทษเพราะมอบตัว กอปรกับส่งมอบ
ใบรายชื่อที่ช่วยข้าสอบสวนผู้สมรู้ร่วมคิด ข้าจะเกลี้ยกล่อมฝ่าบาท"
เส้นชีวิตกล่าวอย่างไม่ช้าไม่เร็ว

จินเหียนกงหงหัวเราะผุดผ่องคนหนึ่ง "นี่นะหรือการมีชีวิตอยู่ต่อไป
ที่ได้ทำให้เส้นหมายถึง"

"คนในคุกเทียนอวี่ ข้าไม่ให้มันตาย ล้วนแต่อยู่อย่างสุขสบาย"
เส้นชีตั่วกล่าวอย่างจริงจัง

ตามความเป็นจริง คำว่ามีชีวิตอยู่ต่อของเส้นชีตั่วต่างจากของเซียวเซ่อ
กับสิ่งที่จินเซวียนกงกล่าวถึง ต่างกันราวฟ้ากับเหว แต่ว่าความมั่นใจ
ของมันคล้ายว่าเต็มเปี่ยมยิ่งกว่า

"ได้ทำให้เส้นมันใจก็ส่วน" จินเหียนกงยังคงถามคำถามนี้

"เกือบสิบส่วน" คำตอบของเส้นชีตั่วต่างออกไปเล็กน้อย

จินเหียนกงอดสงสัยไม่ได้ "เหตุใดถึงเป็นเกือบ"

"ยังมีความเป็นไปได้หนึ่งที่ข้าไม่อาจทำตามสัญญา นั่นก็คือ..."

เส้นชีตั่วหยุดไปเล็กน้อย "ข้าตายก่อนเจ้า"

เส้นชีตั่วเสนาบดีศาลยุติธรรม สมกับเป็นหมาป่าดุร้ายในเมืองเทียนฉี
ที่ผู้คนต่างหวาดกลัว

"ข้าเข้าใจแล้ว" จินเหียนกงหงพยักหน้า "ขอบคุณได้ทำให้เส้นยิ่งนัก"

"ข้ายังมีประโยคสุดท้ายที่จะบอกเจ้า" เส้นชีตั่วพลันกล่าว

"ได้เท่าโปรดกล่าว"

"หากเจ้าเลือกผู้อื่น เช่นนั้นข้ามั่นใจสิบส่วนว่าจะฆ่าเจ้า ศาลยุติธรรม
ไม่เคยละเว้นนักโทษคนใด สุดท้ายฟ้าเซียว พวกข้าจะตามล่าเจ้า ข้าไม่สงสัย
ว่าพวกมันมีกำลังพาเจ้าออกจากเมืองเทียนฉีได้ แต่วันเวลาหลังจากนี้
ของเจ้า โปรดรอคอยการไล่ล่าของพวกข้าทุกชั่วขณะจิต" เส้นชีตั่วยิ้มกล่าว
"ไม่ตายไม่เลิกรา เจ้าตายหรือข้าตาย"

"ได้เท่าเส้น" จินเหียนกงหงวางสรวลประคำลงบนโต๊ะ "โปรดออกไปเถิด"

เส้นชีตั่วหยิบดาบบันศีระบนโต๊ะขึ้นแล้วหันหลังเดินออกไป ที่
นอกประตูเซียวเซ่อกับเหลยอู่เจียนั่งมองท้องฟ้าอยู่บนชั้นบันไดอย่าง

เจียบัน จันเชวียนกงกซันทีใหญ่่งตีมชอญบณแก้อัด้านข้างอย่างแ่มช่า
เส้นชีตั่วถือดาบยั่นตรงเหนืออยู่ที่หน้าประตู

"ได้เท่าเส้น" จันเชวียนกงกงอ่ยทักทาย

"ซันทีใหญ่ก็มาทำการค้าเช่นนี้ด้วยหรือ" เส้นชีตั่วถามกลับ

"อย่างไรก็เป็นศิษย์น้องของข้า" จันเชวียนกงกงแ่มยิ้ม

"ซันทีใหญ่มาที่แห่งนี้ ฝ่าบาททรงทราบหรือไม่" เส้นชีตั่วอ่ยถามต่อ

"คงเป็นเช่นนั้นกระมัง" จันเชวียนกงกงไม่ให้คำตอบ

ภายในห้องโถง จันเชวียนกงกทอดถอนใจแผ่วเบา "เลือกเส้นชีตั่ว"

จันเชวียนกงกตีม่น้ำชาตรงหน้าหมดรวดเดียว "ข้าไม่อยากเข้าคุก
เทียนอวี่"

"ก็แค่สูญเสียวรยุทธ์กับความอิสระไม่กี่ปี เมื่อออกจากคุกมาเจ้าจะ
ได้มีชีวิตโดยไร้พันธนาการ เมื่อนั้นจะไม่มีผู้ใดสนใจเจ้าอีก หงหลูซือของข้า
ก็ปกป้องเจ้าได้" จันเชวียนกงกเกลี้ยกล่อม

"แต่ว่า..." จันเชวียนกงกยังคงลังเล ข้างหูของม่นกลับมีคำพูดเมื่อครู
ของจันเชวียนกงกดังขึ้น

'เหตุใดแค่อยากมีชีวิตอยู่เล่า'

'เจ้าเรียกร้องได้เยอะกว่านี้'

'เจ้าเป็นซันทีจ้งอัน มีชีวิตอยู่ต่อหรือ ไม่เพียงพอหรอก'

"อย่าเลือกจันเชวียนเด็ดขาด" จันเชวียนกงกกล่าวเสียงเคร่งขรึม

"เหตุที่เจ้าเดินมาถึงจุดนี้เพราะความละโมภเกินไป เจ้าจะทำผิดซ้ำสอง
ไม่ได้"

"แต่ว่าข้า..." จันเชวียนกงกเหวี่ยงแว่นตากว้าง "ไม่อยากเข้าคุก
เทียนอวี่"

ทันใดนั้นหลังจวินก็วิ่งหน้าตั้งเข้ามา "อาจารย์!"

จันเชวียนกงกมุ่นคิ้วกล่าว "มีอันใด"

"มีคนมาอีกแล้วขอรับ" หลังจวินตอบกลับ

"ผู้ใด" จินเขียนกงกงเอ่ยอย่างไม่พึงใจ "มิใช่บอกว่าวันนี้ปีดประตู
ไม่รับแขกหรือ ต่อให้มันเป็นเสนาบดีห่ากรม วันนี้ก็ห้ามเข้าหาลูซือ"

"เป็น..." หลังจวินกล่าวอย่างจนปัญญา "หลันเยวี่ไหว"

ท่านโหวยเยวี่รูปงามในอาภรณ์สีทองห้อยดาบยืนอยู่กลางลานกว้าง
มันยิ่งมองคนทั้งหลายพลางเอ่ยเสียงเรียบเรื่อย "ทุกท่านอารมณฺ์สุนทรี
ยิ่งนัก มาไหว้พระที่หิงหลูซือกันหรือ"

"เสด็จอา" เชียวเซออี้มเล็กน้อยเป็นการทักทาย

จินเขียนกงกงกับเสิ่นซีตัวทำความเคารพอย่างพิถีพิถัน
"ท่านโหว"

"เสนาบดีศาลยุติธรรมผู้ควบคุมดูแลคดีสำคัญของขุนนาง ชั้นที่ใหญ่
แห่งวังหลวงผู้ดูแลปณิบัติข้างกายฝ่าบาท ละเลยหน้าที่ ละเลยหน้าที่กัน
เสียจริง" วาจาของหลันเยวี่ไหวเปี่ยมด้วยการครุ่นคิดใคร่ครวญ

จินเขียนกงกงกับเสิ่นซีตัวไม่ทราบว่าจะสมควรตอบกลับอย่างไร

ความจริงแล้วหลันเยวี่ไหวก็เป็นคนเช่นนี้ ไม่ว่าจะเป็นจิ้งจอกเผ่า
ผู้เปี่ยมเล่ห์เพทุบายหรือว่าขุนนางผู้เคร่งครัดชอบธรรม เมื่ออยู่ต่อหน้ามัน
ล้วนอับจนคำพูด

หลังจวินเดินออกมาค้อมกายให้หลันเยวี่ไหว "ท่านโหว เชิญด้านใน
พะย่ะค่ะ"

"ข้าขอตัวก่อน" หลันเยวี่ไหวโบกมือให้แล้วก้าวเข้าไปข้างใน เมื่อมัน
เห็นบุคคลในนั้นก้มลงไปครู่หนึ่ง "เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็ก เลื่อมใสมานาน
เลื่อมใสมานาน"

"ท่านโหวเชิญนั่ง" จิเสวี่ยชี้ไปที่เก้าอี้ตรงหัวโต๊ะยาว

หลันเยวี่ไหวพยักหน้าและหย่อนก้นลงนั่งอย่างไม่อึ้งขังขอบ
มันมองจินเขียนกงกง ซิงกล่าวก่อนโดยไม่รออีกฝ่ายเอ่ยปาก "นักโทษ

ของราชสำนักเช่นเจ้าหน้าตบท่านอ่อง เสนาบดีศาลยุติธรรม และขันทีใหญ่
ที่นี้ ช่างใจกล้ายิ่งนัก ข้ารู้ว้าเจ้าขว้างไหรว้าไห้แตก* พันทัพหมื่นม้า
ข้ามสะพานไม้เตียว** ไนใจมีเพียงความคิดเตียว...คือมีชีวิตอยู่ต่อไป
ไช้หรือไม่ว

จิ้นเหยียนกงกงเตือดดาลแต่ไม่วล้าเผยออกไป กล่าวเพียง "ท่านไหว
คิดเห็นอย่วไร"

"เจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปได้" หลันเยวียไหวยี้มกล่าว "ไม่วต้องเข้าคุกเทียนอว
ศาลยุติธรรมก็จะไม่ไล่ล้าเจ้า อยู่ต่อไปได้อย่วมีความสุข"

จิ้นเหยียนกงกงอึ้งจั้น "ท่านไหวทำได้หรือ"

"ข้าทำไม่วได้ ข้าเป็นเพียงไหว เมืองเทียนอวยังมีอ่องอิกตั้งสามคน
อย่วมากข้าก็เคยเป็นแค่ผู้สำเร็จราชการแทน อิกทั้งยังมีต่งจู้ไท้ชื่ออยู่
อย่วไรต่งจู้ไท้ชื่อก็เป็นผู้อาวโล ข้าต้องเชื่อฟัง แต่ผู้ท้ส่งข้ามาตัดสินใจ
เรื่องน้ได้" หลันเยวียไหวหยิบม้วนหนังสือออกมาสะบัดเปิด "น้เป็น
ราชโองการอภัยโทษของเจ้า อ่านดูให้ดี"

"ผู้ท้ส่งท่านมาคือ..." จิ้นเหยียนกงกงพรุลมหายใจยาว "ฝ่าบาท"

"เจ้าเป็นขันทีจ้จ้จิ้น สมควรรู้จักตราราชลัญจกรบนน้" หลันเยวียไหว
เก็บม้วนหนังสือ "แต่ข้ายังให้เจ้าไม่วได้ เจ้าต้องตามข้าไปพบพระองค์
นำสิ่งของท้ล้าค่าที่สุดของเจ้าไปด้วย สิ่งของท้คนดำนนอกเหล่านั้น
ต้องการ"

เชียวเชอกับจิ้นเชวียนกงกงล้วนกล่าวมิดแล้ว บนโลกน้มีคณมอบ
ความหวังสิบส่วนแก่มั่นได้จริง ๆ อิกทั้งยังไม่หลอกลวงมัน

เพียงแต่มีคาคว่าคนผู้นั้นจะลงมือเท่านั้นเอง

"ฟังมาว้าเจ้าต้องทำการเลือก เช่นนั้นเจ้าเลือกเถอะ" หลันเยวียไหว

* ขว้างไหรว้าไห้แตก หมายถึงเมื่อมีข้อผิดพลาดแล้วไม่วแก้ไข ปลอຍให้สถานการณ์เลวร้ายให้ถึงที่สุด

** พันทัพหมื่นม้าข้ามสะพานไม้เตียว หมายถึงผู้ท้ต้องการบรรลุถึงเป้าหมายมีมากมายนับไม่วถ้วน แต่
ผู้ท้สามารถบรรลุเป้าหมายได้กลับมีน้อยคน

ผายมือกล่าว "ข้าชมชอบสถานการณ์เช่นนี้มาก ข้ากับหลานชายน้อย
ของข้าผู้นั้นล้วนรักการเดิมพัน แต่ข้าชมชอบเห็นอีกฝ่าย...หมดทางเลือก"

จินเหยียนกงกงไม่ลังเลแม้แต่一秒 พยักหน้ากล่าวว่า "กระหม่อม
จะไปกับท่าน"

"กงกงเป็นคนปราดเปรื่องยิ่งนัก" หลันเยวี่ยโหวลุกขึ้นยืนพลาง
ตอบโต้ "เช่นนั้นพวกเรา...ออกเดินทางกันเถอะ"

บทที่ 413

ข้อแลกเปลี่ยนหนึ่งชีวิต (2)

จินเจียนกงเงี้ยวบงันอยู่นาน ก่อนจะเอ่ยปากอีกครั้ง "ท่านโหว
พากระหม่อมเข้าวังหลวงได้อย่างปลอดภัยหรือ"

"ข้ามีดาบเล่มหนึ่ง นอกประตูยังมีหน่วยพยัคฆ์เผ่นสามร้อยนาย
กงกงควรปีติยินดี อย่างน้อยนี่ก็เทียบเท่าการปฏิบัติดูแลต่อจักรพรรดิ"
หลันเยวี่ยโหวผุดลุกขึ้น ก้มศีรษะต่อจินเจียนกง "จินเจียนกง รบจน
แล้ว"

จินเจียนกงกวางสรว้อยประจำในมือลงด้วยสีหน้านอบน้อม
"ขอบคุณท่านโหวยิ่งนัก"

"ไม่ต้องขอบคุณข้า ผู้ที่ต้องขอบคุณคือฝ่าบาทของพวกเจ้า"
หลันเยวี่ยโหวหันหลังเดินออกนอกประตูไป

เซียวเซ่อไม่รู้ว่าเด็ดหญ้าหางกระรอกมาจากที่ใด มันคาบดอกหญ้า
นอนชมอาทิตย์อัสดงโดยมีเหลยอู่เจียเซ็ดฝักกระป๋องอยู่ข้างๆ จินเจียนกง
ชั้นที่ใหญ่เหม่อมองที่ห่างไกลคล้ายกำลังชมตะวันตกดินอยู่เช่นกัน
เส้นชีวิตถนัดดาบบั่นศีรษะอยู่ในมือ มองหลันเยวี่ยโหวอย่างสนใจ

หลันเยวี่ยโหวยิ้มมองพวกมันพลางกระแอมกระไอ "ทุกท่าน กล้าได้

กล้าเสีย ออมมือแล้ว!"

"ไป" เชียวเชื่อผิดลุกขึ้นแล้วเดินตรงออกนอกประตู

เหลยอู่เจียเร่งติดตามไป ในใจเต็มไปด้วยความสงสัย "เพราะเหตุใด
หลันเยวี่หวมิใช่ช่วยพวกเรามาตลอดหรือ ในเมื่อมันชนะแล้ว เช่นนั้น
ก็ไม่น่าเป็นผลเสียต่อพวกเรานี้" "

"หลันเยวี่หวไม่ยำนํ้าครำครานี้หรือ มันทมาเป็นตัวแทนของ
เสด็จพ่อ" เชียวเชอกล่าว

"ตัวแทนของจักรพรรดิ? ศาลยุดิธรรมมิใช่เป็นตัวแทนจักรพรรดิ
หรือหรือ" เหลยอู่เจียเอ่ยถาม

"ดังนั้นก็แปลว่าเสด็จพ่อมีแผนการอื่น จิตใจของเสด็จพ่อมีอาจ
คาดเดา แต่ถ้าคนที่สำคัญถึงเพียงนี้หลุดมือไปก็นับเป็นความเสียหาย
อันใหญ่หลวง อีกอย่างพวกเราไม่รู้ว่ามีมันเข้าวังไปแล้วจะเกิดอันใดขึ้น"
เชียวเชอกล่าวเสียงเบา

เหลยอู่เจียตกตะลึง ก่อนจะกระจ่างแจ้งโดยพลัน "เจ้าหมายความว่า..."

"แจ้งทุกคนให้เตรียมตัวแย่งคน" เชียวเชอเอ่ยเสียงดุดัน "ปล่อยมัน
หลุดรอดไปจากมือพวกเราไม่ได้เด็ดขาด"

ภายในหงหลูซื่อ เส้นชีวิตเดินเข้ามาถามว่า "ท่านโหว ท่านมาครั้งนี้
เป็นเจตนาของผู้ใด"

หลันเยวี่หวแถมยิ้ม เอ่ยอย่างแถมซ้ำ "เจตนาของฝ่าบาท"

"เรื่องนี้ฝ่าบาทยกให้เป็นหน้าที่ศาลยุดิธรรมแล้ว" เส้นชีวิตเอ่ยปาก
หยั่งเชิง

"ศาลยุดิธรรมก็ส่วนศาลยุดิธรรม หลันเยวี่หวก็ส่วนหลันเยวี่หว"
หลันเยวี่หวตอบไหล่เส้นชีวิต "ได้เท่าเส้นทำตามหน้าที่ก็พอแล้ว"

เส้นชีวิตมุ่นคิ้วเล็กน้อย "ข้าจะดูราชโองการของฝ่าบาท"

หลันเยวี่หวเลิกคิ้ว "บังอาจ!"

"ท่านคบบคัสมาคมกับหญ้งอันอ่อง ข้าจะรู้ได้อย่งไรว่าท่านโหว
ไม่ได้หลอกข้า" เส้นชีตั่วอ่อยเสียงดุดัน

"ได้ทำเส้นจะลงดุกก็ได้" หลันเยวียโหวพูดจายั่วยุ

เส้นชีตั่วจับดาบบันศึระะ "นอกเสียจากได้เห็นราชโองการของ
ฝ่าบาท ไม่อย่งนั้นข้าก็ยอมรับเพียงราชโองการในมือข้าเท่านั้น"

"เชิญตามสบาย" หลันเยวียโหวสะบัดแขนเสื้อ เส้นชีตั่วเดินฮึดฮัด
ออกไป

"ท่านโหว" จินเซวียนกงกงทำความเคารพอย่งนอบน้อม

"ชั้นที่ใหญ่มืรัฐะอันใด" หลันเยวียโหวอ่อยถาม

"จากหงหลูซือไปวังหลวงโดยรถม้าใช้เวลานานเท่าไรพะยะคะ"
จินเซวียนกงกงอ่อยถาม

"ครึ่งชั่วยามกระมัง บางคราก็ไปเร็ว บางคราก็ไปช้า" หลันเยวียโหว
กล่าวอย่งแฝงความนัย

จินเซวียนกงกงแ้มยิ้ม "หนทางนี้คีนนี้เกรงว่าจะลำบาก"

"ชั้นที่ใหญ ข้ามีเรื่องหนึ่งต้องบอกเจ้า" หลันเยวียโหวพลันกล่าว
รอยยิ้มบนใบหน้าของจินเซวียนกงกงย้งไม่แปรเปลี่ยน "ท่านโหว
โปรดกล่าว"

"เรื่องของเจ้า เสด็จพีปิดตาข้างหนึ่งมาโดยตลอด เพราะเสด็จพี
เห็นคุณคามิตรภาพที่เจ้าเคียงข้างมาจนเติบโตใหญ่ แต่มิตรภาพเหล่านี
ย่อมมีวันสิ้นสุดลง ยิ่งกว่านั้น...มิตรภาพของจักรพรรดิเจ้าเก็บรักษา
เอาไว้จะดีกว่า" หลันเยวียโหวยิ้มกล่าว

จินเซวียนกงกงก้มศึระะ "จินเซวียนจดจำไว้แล้ว กระหม่อมก็มี
หนึ่งประโยคมอบให้หลันเยวียโหวเช่นกัน"

"ว่า?" หลันเยวียโหวมองจินเซวียนกงกงอย่งใครรู้

จินเซวียนกงกงตบบ่าหลันเยวียโหว "ยืนอยู่จึงจะพูดได้ หากตายไป

ก็ไม่เหลืออันใดแล้ว" เมื่อกล่าวจบจินเซวียนกงก็ตรงออกไป
นอกหงหลูชื่อ เส้นชีวิตว์มือเรียกรองเสนาบดีศาลยุติธรรมผู้นั้นมา
"ได้เข้า ไม่สำเร็จหรือขอรับ" รองเสนาบดีกล่าวแผ่วเบา
เส้นชีวิตว์พยักหน้า "เกิดการเปลี่ยนแปลงนิดหน่อย ประเดี๋ยวพอนคนที่
อยู่ในนั้นออกมา ให้เหลาสหายตามไป ฟังสัญญาณจากข้าแล้วจับตัว
จินเหยียนกลับมา"

"ผู้ใดพาตัวมันไปขอรับ" รองหัวหน้าเอ๋ยถาม
"หลันเยวี่โหว" เส้นชีวิตว์กล่าวเสียงเคร่งขรึม
รองเสนาบดีเกาหัวแกรกด้วยสีหน้าเหี้ยม "ได้เข้า ท่านไม่ล่งเกิน
คนเก่งกาจไปเสียหมดได้หรือไม่ขอรับ"

ทันใดนั้นจินเซวียนกงก็เดินออกมา เผชิญหน้ากับเส้นชีวิตว์
"ชั้นที่ใหญ่จะกลับวังหรือ" เส้นชีวิตว์เอ๋ยถามด้วยรอยยิ้ม
"ได้ทำจะกลับศาลยุติธรรมหรือไม่เล่า" จินเซวียนกงถามกลับ
ทั้งสองสบตาและยิ้ม ก่อนจะเดินแยกกันไป
"พูดมาครึ่งวัน สุดท้ายยังต้องควงหมัดกันอยู่ดี" เส้นชีวิตว์กล่าวแผ่วเบา

ในหงหลูชื่อ จินเหยียนกงกับจินเซวียนกงเดินมายังลานกว้าง
หลังจวินและบ๊วยต่างพกกระบี่ติดตามรับใช้ขนานข้าง

หลันเยวี่โหวอึ้งงัน "จินเซวียนกง นี่คือ?"

"กระหม่อมไม่กล่าว ท่านโหวย่อมต้องทราบอยู่แล้ว เมื่อไรที่พวกเรา
ก้าวออกจากประตูบานนี้ไปก็จะมีสายตาดำไม่ถ้วนจับจ้องมาที่พวกเรา"
จินเซวียนกงเก็บสร้อยประจำ เปลี่ยนมาถือกระบี่ที่โด่งดังทั่วหัวล้าเล่มนั้น
"ก่อนถึงวังหลวงจะต้องมีคนลงมือแน่ ถึงแม้ศิษย์น้องของข้าผู้นี้กระทำความผิด
แต่กระหม่อมก็อยากช่วยชีวิตมัน หลันเยวี่โหวโปรดอนุญาตให้กระหม่อม
ร่วมเดินทาง"

"เซนนักรับกวงกงแล้ว" หลันเยวียโหวพักหน้าตกลง มันเดินไป
ที่หน้าประตู ฝวปากหนึ่งเสียง รถม้าคันหนึ่งเคลื่อนมาจากที่ไมไกล

"หน่วยพัคส์เผ่น รวมตัว!" หลันเยวียโหวพลันตะโกนเสียงดังลั่น
เสียงก๊บบ้างแว่วมาอย่างแซ่มซ้ำท่ามกลางความมืดมิด เหล่าทหาร
หลายร้อยนายที่บนชุดเกราะสลักลายหัวพัคส์ขี่ม้าจากที่ห่างไกล
มารวมตัวกันอยู่หน้าประตูหงหลูซื่อ

"หน่วยพัคส์เผ่นนำทาง หลันเยวียโหวและขันที่จั้งเซียงคุ่มกัน
นี่คือการปฏิบัติดูแลที่มีต่อโอรสสวรรค์เท่านั้น" หลันเยวียโหวสะบัดแขนเสื้อ
"เชิญเถอะ"

จิ้นเหยียนกงมองดูรอบด้านอย่างระแวดระวัง จิ้นเหยียนกง
ตบไหล่ของมันพลางกล่าวปลอบ "วางใจเถอะ ต่อให้พวกมันใจกล้า
เพียงใดก็ไม่กล้าลงมือที่นี่"

จิ้นเหยียนกงงพยักหน้า เดินขึ้นรถม้า จิ้นเหยียนกงได้ยินเสียง
กระเบื้องแตกดังมาจากบนหลังคา เมื่อเงยหน้ากลับพบจีเสวียที่เรือนผม
ขาวโพลนนั่งอยู่บนนั้น

"จิ้นเหยียนกงง ข้าวนมาครั้งวัน แต่เหยื่อกลับถูกผู้อื่นแย่งไป"
น้ำเสียงของจีเสวียเต็มไปด้วยความจนาใจ

"นอกจากใบรายชื่อแผ่นนั้น จิ้นเหยียนได้มอบข่าวที่รวบรวมมา
หลายสิบปีให้สำนักไปเสียแล้ว การค้าขายครั้งนี้ของพวกเจ้าไม่ขาดทุน"
จิ้นเหยียนกงงกล่าว

"แล้วหากข้าอยากได้เพียงใบรายชื่อแผ่นนั้นเล่า" จีเสวียแกว่ง
ป้ายคำสั่งในมือ บนนั้นสลักลายพัคส์ขาวสละสลวยเสมือนจริง

"พัคส์ขาว?" จิ้นเหยียนกงงจับด้ามกระบี่ตามสัญชาตญาณ

"ต่อจากนี้ข้าไม่ใช่ตัวแทนสำนักไปเสียแล้ว หากแต่เป็นพัคส์ขาว
หนึ่งในสี่ผู้คุ่มกันเทียนฉี" จีเสวียผุดลุกขึ้น กระโดดจากไปแสนไกล

"บุตรสาวของจี้ว์เฟิงอย่างนั้นรี" หลันเยวี่เหววมองแผ่นหลังของนาง
พลางสะท้อนใจกล่าว

อาทิตย์อัสดงลงทิศประจิม ราตรีกาลคือบคลานเข้ามาแล้ว รถม้า
มุ่งหน้าไปยังวังหลวงโดยมีหน่วยพยัคฆ์เผ่นหลายร้อยนายคุ้มกัน

ระหว่างทาง ภูตผีปีศาจและวิญญาณนับร้อยร่อนเร่ในยามวิกาล
ไม่ว่าจะเป็นบรรดาองค์ชายที่ไม่อาจอยู่ร่วมกันได้ หรือผู้พิพากษา
ผู้กำหนดโทษประหารของโลกมนุษย์ หรือว่าเป็นคนอื่นๆ ที่รอคอยอยู่
โดยไม่เปิดเผยใบหน้า

ลั่นชักดาบออกมาแล้ว

บทที่ 414

ภูตผีปีศาจ

"ใกล้ถึงถนนซ่งอวี่แล้ว จะมีทางเลี้ยวหนึ่ง ถนนสายนั้นไม่กว้างขวางพอ หน่วยแพทย์แผ่นดินจำเป็นต้องกระจายกำลัง อีกทั้งถนนยังคับแคบผู้คนเบียดเสียด ไม่เอื้อต่อการขี่ม้าอย่างยิ่ง" หลันเยวี่ยี่ห้อส่ายหน้าอย่างฉะฉาน "ที่นั่นจะต้องมีมือสังหารกลุ่มใหญ่รอพวกเราอยู่เป็นแน่ พวกเจ้าเลือกที่ตั้งหนูลูกน้องกันอย่างไรนะ"

"หนูลูกน้องเกี่ยวข้องกับศาสนา ศาสนาหมัวเฉียนในราชวงศ์ก่อนมีศาสนิกชนมากมาย พวกมันเคยก่อกบฏในเมืองเทียนฉี เป้าหมายแรกของการโจมตีคือหนูลูกน้อง หลังจากเรื่องครานั้นหนูลูกน้องก็ย้ายมาอยู่ที่นี่ เพราะหากกองกำลังกลุ่มใหญ่คิดโจมตีที่นี่ ย่อมเกิดความวุ่นวายอย่างแน่นอน" จินเชียนกงกงอธิบาย "ถนนซ่งอวี่เป็นอุปสรรคโดยแท้"

"ถนนซ่งอวี่เป็นโอกาสแรกและโอกาสที่ดีที่สุด" เยี่ยววี่อวดนิ้วบนแผนที่ "ที่นั่นหนทางคับแคบ หน่วยแพทย์แผ่นดินเคลื่อนไหวไม่สะดวก เป็นโอกาสที่ดีที่สุด โอกาสครั้งที่สองอยู่ตรงถนนเจิงฟาง ถนนสายนี้กว้างขวางทอดยาว แต่มีร้านค้าเรียงรายตามสองข้างทาง สะดวกสำหรับ

ดักซุ่ม แต่เราจะไม่ตัดความเป็นไปได้อื่นออก ที่ต้องจับตาอีกแห่งคือ ถนนลีเหอ"

"ถนนลีเหอ?" เหลยอู่เจียพินจมองอย่างละเอียด "ถนนสายนี้ข้าเคยไปใช้หรือไม่"

"เจ้าเคยไปจริง ซาลาเปาของที่นี่อร่อยมาก เจ้าเคยไปกับศิษย์พี่ที่ชอบกินซาลาเปาคนนั้น" เยี่ยวอู้อี้ยิ้มกล่าว

"ข้าจำได้แล้ว ถนนสายนี้!" เหลยอู่เจียนึกขึ้นได้ แต่แล้วก็มุ่นคิ้วเข้าหากัน "คับแคบยิ่งนัก น่าจะเดินได้เพียงสี่ห้าคน พวกมันไม่มีทางไปทางนี้หรอกกระมัง"

"บ่อยครั้งสิ่งที่เป็นไปได้จริงจะเป็นไปได้มากที่สุด" เยี่ยวอู้อี้กล่าวเสียงเคร่งขรึม "หากพวกมันอยากไปถึงวังหลวงอย่างปลอดภัยก็ต้องทำเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพราะเรื่องนี้เดิมทีก็เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว หากจักรพรรดินำตัวนักโทษเข้าวังอย่างสง่างามเผยยอมไม่เป็นไร แต่เห็นได้ชัดว่าจักรพรรดิมีจุดมุ่งหมายอื่น และจุดมุ่งหมายนั้นไม่อาจเปิดเผยได้ ดังนั้นพระองค์ก็เหมือนกับพวกเรา หากอยากได้คนก็ต้องแย่ง"

"ยังมีโอกาสอื่นอีกหรือไม่" เชียวเซ่อเอ่ยถาม

"ที่นี่" เยี่ยวอู้อี้วาดนิ้วลงบนตำแหน่งตรงกันข้ามกับที่เฟิงกล่าวเมื่อครู่เป็นวงกลมใหญ่กว่าเดิมพลางเอ่ย "นี่เป็นโอกาสสุดท้าย พื้นที่ว่างหน้าวังหลวงผืนนี้ ถ้าเดินมาถึงตรงนี้นั้นจะเป็นสุดม้วนแผนที่ มีดสั้นก็จะปรากฏเปิดโปงโฉมหน้า"

"กล่าวมาตั้งมากมาย ตกลงพวกเราจะไปไหน" เหลยอู่เจียผายมือกล่าว "เอาแบบตรงไปตรงมาที่สุด"

"ไม่ไปถนนซ่งอวี่ นั่นเป็นกับดักแรก ข้าคิดว่าอย่างไรหลันเยวี่เหวก็เตรียมตัวมารอบคอบที่สุด พวกเราจะไปที่นั่นกัน" เชียวเซ่อชี้ลงบนแผนที่

"เจ้าแน่ใจหรือ" เหลยอู่เจียเอ่ยถาม

"ไปกันเถอะ" เชี่ยวเชอหม่นกายกล่าว "วันนี้จะต้องเป็นสงคราม
นองเลือดอย่างแน่นอน"

"เข้าไปด้วย" น้ำเสียงฉวยแววอ่อนล้าดั่งขึ้น คนทั้งหลายหันไปมอง
พบว่าชื่อคงเขียนลัวกำลังถือทวนยาวยืนอยู่ตรงนั้น

เชี่ยวเชอสายหน้า "เจ้ายังไม่หายดี ไปไม่ได้"

"ไม่ได้ มีแค่เหลยอู่เจียไปกับเจ้าคนเดียว ข้าไม่วางใจ" ชื่อคงเขียนลัว
กล่าว

เหลยอู่เจียโต้แย้งอย่างไม่พึงใจ "เหตุใดไม่วางใจ ราชครูยังคงชื่นชม
พรสวรรค์ของข้า"

"มิใช่ใครไปกับใคร" เชี่ยวเชอเดินไปหาชื่อคงเขียนลัว ยื่นมือลูบหัวนาง
"วางใจเถอะ ทุกอย่างจะเรียบร้อย"

"ถ้าทุกอย่างจบลงแล้ว..."

เชี่ยวเชอสับสันมือลงบนต้นคอชื่อคงเขียนลัว นางพลันหมดสติไป
เชี่ยวเชอเข้าไปประคองนาง ก่อนส่งต่อให้เยี่ยววี่อี่ "ดูแลนางให้ดี รอพวกเรา
พาตัวจินเหยียนกลับมา"

"ข้า..." เยี่ยววี่อี่คล้ายมีคำจะเอ่ย

"เจ้าก็ไปไม่ได้" เหลยอู่เจียกล่าว

"ไปเถอะ เหลยอู่เจีย" เชี่ยวเชอเดินออกไปข้างนอกและแหงนมอง
ท้องฟ้า "ข้าเหนื่อยแล้ว ทุกอย่างจะต้องจบลงโดยเร็ว"

เหลยอู่เจียพยักหน้ายิ้มกล่าวว่า "ข้ายังอยากถือกระบี่ฝ่าฟันสุดขอบฟ้า
ท่องทะยานหนทางยุทธภพ"

"ถือกระบี่ฝ่าฟันสุดขอบฟ้า ท่องทะยานหนทางยุทธภพ..." เชี่ยวเชอ
พึมพำแผ่วเบา

"มีอันใดหรือ" เหลยอู่เจียเอ่ยถาม

เชี่ยวเชอมุ่นคิ้ว "ไม่ค้ำจองเลย"

"จะใช้มือสังหารของสำนักอื่นเหอไปตลอดไม่ได้ หลงเสีย เหล่าหน่วยกล้าตายของเจ้าเล่า" เชียวอวี่นั่งอยู่ในลานกว้าง ถึงแม้ปากเอ่ยถามหลงเสีย แต่สายตากลับจับจ้องอยู่ที่เรือนหลังจวน

"ลั่วนอกเดินทางไปแล้ว ชั้นที่ใหญ่เป็นผู้บัญชาการพะยะคะ" หลงเสียกล่าวตอบ

"ประเสริฐ" เชียวอวี่พึมพำเบาๆ "อีกไม่ช้าเรื่องทุกอย่างจะจบลงแล้ว"

"เบื้องหน้าก็เป็นถนนซ่งอวี่แล้ว" หลันเยวี่ยี้โหวกด้ามดาบ

จินเชียนกงกพยักหน้า "สัมผัสได้แล้ว พลังปรารถนาบนถนนสายนี้ อธิบายได้เพียงสามคำเท่านั้น... ภูตผีปีศาจ*"

หลันเยวี่ยี้โหวแถมยิ้ม "กงกอธิบายได้เหมาะสม"

จินเหยียนกงกเงื้อมหน้าผาก "ไปเข้าฟังแล้วรู้สึกน่าหวาดกลัวถึงเพียงนี้"

"ชีวิตนี้เจ้าทำร้ายคนมาไม่ใช่น้อย เจ้ารู้หรือไม่ว่าคนเหล่านั้นก่อนตายหวาดกลัวเพียงใด" จินเชียนกงกย้อนถาม

จินเหยียนกงกหายใจถี่กระชั้น "จนปานนี้แล้ว จินเชียน เจ้าอย่าเทศนาซ้ำเลย ข้ารู้ตัวว่าบาปกรรมหนักหนา แต่ข้ายังอยากมีชีวิตอยู่"

ขณะที่ทั้งสองกำลังสนทนากันอยู่ก็พลันรู้สึกวาลังการถ่มน้ำลายของหนักกระแทกใส่ ตามมาด้วยเสียงไอไหลลงอย่างหนักหน่วงจากข้างนอก

จินเชียนกงกเปิดผ้าม่านรถม้า พบเห็นข้างนอกหมอกควันลอยอวล หน่วยพยัคฆ์เผ่นต่างพากันสลัก น้ำตาไหลลงมาไม่หยุด

"มีคนปล่อยควัน" จินเชียนกงกมุ่นคิ้วกล่าว

หลันเยวี่ยี้โหวมองดูปราดหนึ่งก่อนแหวกผ้าม่านเดินออกไปจาก

* ภูตผีปีศาจ ในที่นี้เป็นคำเรียกรวมๆ ถึงภูต ผี ปีศาจ และวิญญาณร้ายที่ทำร้ายผู้คนในตำนาน และยังเปรียบเปรยถึงคนชั่วร้ายทุกประเภท

รทม้าโดยพลัน มันมีกำลังภายในค้่มกันกาย ควันเหล่านั้กันอย่างมาก ก็ทำได้แค่บดบังสายตา ทว่าแทรกซ้่มเข้าโพรงจุมกมันไม่ได้ มันก้่มหน้า ตะโกนเสียงดัง "ระวังด้านล้า!"

ดังคาคด คนซุดดำที่โพกผ้าปิดหน้าจำนวนมากถือดาบยาวพุ่งเข้ามา ในขบวนรท พวกมันต่างค้่อมตัวลงต่ำ ดาบยาวควงหมุนอยู่ในมือ

"ดาบไถดินแห่งหลังหนาน" หลันเยวียหวพินดาบยาวสะบัดหมอกควัน เบื้องหน้า "ระวังด้านล้า ระวังด้านล้า!"

หมอกควันเบื้องหน้าจางหายไป ทันใดนั้นคนผู้หนึ่งก็ร่อนตัวลง หน้ารทม้า ม้าตัวนั้นร้องลัน รทม้าที่พวงอยู่ข้างหลังเกือบพลิกคว่ำ

"ผู้ใด!" หลันเยวียหวตวาดอย่างเดือดดาล

"ผู้เอาชีวิตเจ้า" คนผู้นั้นโพกผ้าปิดบังใบหน้า สายตาเหี่ยมเกรียม มัน้างหมัดพุ่งเข้าใส่หลันเยวียหว

หลันเยวียหวควงดาบยาวฟาดฟันใส่คนผู้นั้น

คนโพกหน้าไม่หลบหลีก หมัดถูกปล่อยออกมาทันใด

ดาบของหลันเยวียหวเน้นความ 'บ้าคลั่ง' เป็นหลัก ได้เปรียบในด้าน ความแข็งแกร่งและพลังโจมตี แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าหมัดของคนผู้นี้กลับ ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบอย่างสิ้นเชิง

"ดาบขวง?" คนโพกหน้าแค้นย้่มกล่าว "อาจารย์ของเจ้าเคยประมือ กับข้า มันมิใช่คู่ต่อสู้ของข้า"

ดาบของหลันเยวียหวเคยเอาชนะผู้นำสกุลของสำนักอันเหอได้ แต่เมื่อเผชิญหน้ากับคนผู้นี้เพียงไม่กี่กระบวนท่าก็เริ่มอับจนหนทาง มือสังหารประเภทใดอยู่เหนือผู้นำสกุลสำนักอันเหอได้

ในยุทธภพมีทำเนียบมือสังหาร คนที่อยู่บนนั้นล้วนเป็นนักฆ่า ผู้นำมกระฉ่อนยุทธภพ มีเพียงสำนักอันเหอที่ดูแลนทำเนียบแผ่นนั้น ด้วยเพราะคนเหล่านั้ขึ้นทำเนียบได้เนื่องจากมือสังหารสำนักอันเหอ

ไม่เคยทิ้งชื่อ

มีเพียงคนเดียวที่ได้เป็นอันดับหนึ่งบนทำเนียบนักฆ่า และต่อให้
เป็นเหล่ามือสังหารสำนักอื่นเหอก็ไม่น่าจะเคลือบแคลงกังขาต่อตำแหน่งนี้
เพราะมันแข็งแกร่งและโหดเหี้ยมยิ่ง
หลันเยวี่หวอเอ๋ยเสียงดุดัน "ราชามือสังหาร หลี่เทียน!"



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3HPDYuo>